

Sidste søndag efter helligtrekonger (2. tekstrække) 21. januar 2018

Prædiken

Dagens tekst er meget dramatisk, og man kan måske stille sig det spørgsmål, hvor bogstavelig skal vi tage Jesu ord? Skal vi miste vores liv når vi elsker det og hade denne verden og følge Jesus nu hvor han er på grænsen til død og opstandelse?

Mit svar er ganske enkelt ja, vi skal forstå Jesu ord fuldstændigt bogstaveligt. Men det betyder ikke at teksten her i dag er nem at forstå, men jeg vil prøve at give et bud ved at fortælle om fire åndelige faser i vores liv.

Fire faser som vi gennemlever og som vi bevidst kan godkende og acceptere.

Den første fase handler om grundlæggende godhed. Denne fase begynder når vi undfanges og slutter inden vi kommer i puberteten.

Opgaven i denne fase er at opleve og se den godhed som ligger i at vi har fået livet, den godhed som vi møder i vores familie og netværk, den godhed som findes i vores samfund og natur og den godhed som også findes i os. Denne godhed oplever vi når vi får mad og kærlighed, når vi som børn leger og ler, når vi svømmer i havet, går en dejligt tur i skoven en smuk efterårsdag midt imellem gule og brune blade.

Som børn oplever vi kærligheden som den godhed vi modtager fra andre især vores forældre, men som vi helst skal blive bevidste om også kommer fra Gud, og det er vigtig vi her lærer taknemmelighed, det er også grunden til forældre lærer deres børn at sige tak for mad, tak for julegaver osv.

De fleste oplever godhed som børn, men der findes også børn som af sociale eller fysiske grunde møder problemer, ondskab eller begrænsning, og de mennesker vil i deres følelser tøve med at godtage det grundlæggende gode. Denne tøven kan give sig udtryk i mistro eller usikkerhed eller at man søger lykken andre steder fx i en afhængighed, eller præstationer eller penge.

Den anden fase handler om at acceptere vores eget væsen, i puberteten får vi en masse energi, vi har lyst til at rejse og opleve hele verden, der intet vi ikke kan eller tør. Det er en fase hvor vi skaber relationer til andre, tager ansvar og vælger i vores liv. Og ikke mindst er det en fase hvor vi skal lære os selv at kende og elske og accepterer dem vi er, hvordan vi ser ud, de evner eller begrænsninger vi har for det er nødvendigt for at vi kan knytte os til andre. Også i denne fase møder nogle problemer som giver sig udtryk i at relationerne til andre er vanskelige og vi derfor igen tøver med at gå helt og helhjertet ind i fællesskaber, eller måske ender i relationer som nedbryder os i miljøer som ikke accepterer os som dem vi er. Det er ofte i denne fase vi forelsker os, gifter os får børn og skaber familie, vi får arbejde og skal købe hus og bil.

Den tredje fase handler om at slippe.

I denne fase flytter børnene hjemmefra, vores forældre dør måske, vi rammes måske af sygdom eller ulykke. Opgaven i denne fase er at slippe alt det vi har knyttet os til, det handler om at acceptere at der også findes ikke-væren, som fx sygdom og død. Vores kultur prøver ofte at skjule og undertrykke denne fase, så derfor frygter vi den og er dårlig forberedte. Men i kristendommen inviteres vi til at føle det at slippe og miste, ikke at vi konstant skal gå rundt og være sørgmodige og triste, men vi indbydes til at acceptere at alt det vi elsker vil vi miste, og at tabet af de relationer er en dybere invitation til at bygge en ny relation, nemlig relationen til Gud. Det er også grunden til at mange i denne livsfase opsøger kirken eller begynder at udvikle sig selv på ny, er søgende efter noget som ikke dør og ikke kan mistes.

Denne fase bliver vanskelig hvis de to andre faser har været svære for os, og måske ikke er lykket for os. I denne fase og i den næste er der derfor for nogle af os et særligt arbejde som skal gøres, nemlig at blive helet fra de sår vi har med os.

Den fjerde og sidste fase er den som Jesus taler om i dag, hvor hvedekornet dør, den fase kalder vi i dag transformation, eller helliggørelse eller dybere relation til Jesus, til det guddommelige.

Alle kæmper i denne fase, selv de helligste. For denne fase handler om vores egen død, ikke fysiske død, men jeget eller synderens død, det jeg som på mange måder er falsk, det jeg som frygter døden fordi det ikke ser det evige liv. Det jeg som er bygget op på falsk tryghed som overdreven tilknytning til prestige, penge og udseende, det jeg som er egoistisk og hårdt.

Denne fase handler om at slippe sig selv, og acceptere Gud. Det er en fase hvor vi har mulighed for at hele det sårede i vores liv, det er en fase hvor vi får indsigt til at se at der altid har været en død i vores liv, barnet i os dør for at blive ung, ungdommen før i os for at vi kan blive voksne osv. Det at vokse betyder at efterlade sig begrænsninger, og vi skal i denne fase skelne mellem det som vi skal efterlade bag os og det som vi skal bære med os, vi skal lære at bruge godheden korrekt, i næstekærlighed og i relation til Gud. Ofte indebærer denne fase at Gud beder os om at se tilbage på vores liv, gennemtænke de steder i vores ungdom hvor vi tøvede og se det gode som vi måske ikke kunne se dengang, det er en fase hvor vi finder fred i det gode på trods af det svære, hvor vores livsfaser integreres i vores sjæl, hvor vi elsker livet fordi det er umuligt at elske Gud uden at elske liv, ethvert liv. Al lidelsen i vores liv tages op og ses i lyset af Guds nåde og trøst, det er en fase fuld af tilgivelse, overgivelse og hengivelse, og hvor vores sande jeg kommer op til overfladen. Det er en krise tid, midtvejskrise, livskriser, samlivskriser osv.

Det er en fase hvor vi oplever Gud på en anden måde, hvor troen bliver til det Guds rige som hele tiden har været til. Det er en åndelige og spirituel proces, som får os til at gå nye veje i vores liv. Det er den fase Jesus står midt i, hans liv på jorden nærmer sig døden, hans åndelige liv presser sig på, er flyveklar, og dommen kommer, for den er nødvendig den er krisen som er nødvendig for at vi kan frigøre os.

Denne proces er næsten magisk, og hele livet er en forberedelse til dette punkt hvor vi går fra at være mennesker til at være Guds børn.

I dag er der baredåb, et helt nyt lille liv står klar til at tage de første skridt, ind i godhed, relation, slip og at blive et med Gud.

I som er voksne kan hjælpe dette lille barn for I kender vejen I har gået den, er på vejen, hver af os på vores stadie. Det er en vej fuld af håb, tro og Guds almægtige kærlighed til os og alt liv på denne jord. Amen